

Referat despre poezia "Doina"

Poporul roman a realizat de-a lungul timpului un tezaur artistic deosebit, caracterizat prin diversitatea tematica, afectiva si tipologica : basme, legende, balade, doine, snoave, strigaturi etc.

Intre acestea, un loc aparte il ocupa operele lirice, deoarece, prin intermediul lor, oamenii talentati din popor - autorii anonimi - si-au exprimat direct sentimentele, aspiratiile si covingerile lor.

In literatura populara, doinele ilustreaza cu prisosinta caracterul liric si o astfel de creatie populara, o doina, este si o opera literara care poarta ca titlu chiar numele acestei specii folclorice pe care o reprezinta - Doina.

Caracterul liric al poeziei "Doina" este dovedit de prezenta eului liric autorul exprimandu-si direct propriile sentimente de dragoste, de admiratie si de pretuire fata de doina, fata de melodia ei, de rolul pe care acesta il joaca in viata oamenilor din popor.

Prezenta eului liric este dovedita si de adresarea directa catre doina, care apare personificata, sau de formele verbale si pronominale de persoana I : "aud", "m-as duce", "eu stau", "eu cant" etc.

Prima trasatura a apartenentei acestei creatii la specia literara de doina este lirismul textului, diversitatea si profunzimea sentimentelor exprimate. Astfel poetul anonim este fermecat de armonia doinei care ii alina suferinta, dar si de capacitatea ei de a exprima durerea profunda si de aceea o numeste " cantece dulce " si " viera cu foc ". El iubeste profund si statornic doina pentru ca ea il insoteste pe omul din popor in orice moment si pretutindeni, indiferent de anotimp si de loc : primavara, iarna, toamna, in codru, pe-afara, in vale, in casa.

Permanenta doinei in viata acestuia si legatura lor stransa sunt sintetizate in ultimele patru versuri printr-un paralelism sintactic, cand trairile eului liric ating cote maxime : " doina zice, doina suspina, / tot cu doina ma mai tin / doina cant, doina soptesc, / tot cu doina vietuiesc / ".

Ca in orice doina, si aici sentimentele (dragoste, admiratia, pretuirea) sunt exprimate in mod gradat si sunt deosebit de profunde, caci substantivul doina - subiectul admiratiei poetului anonim - este repetat de paisprezece ori in textul poetic, de patru ori in cazul vocativ, iar de sase ori in ultimele patru versuri.

Aceluiasi scop stilistic ii servesc si repetitiile verbului " cand ", a substantivului " zilele " si a adverbului " tot ".

Textul poetic se caracterizeaza prin concizie, cuprinzand o definire a doinei in stransa legatura cu viata omului din popor si cu circuitul anotimpurilor. Permanenta doinei ca mod de manifestare a omului din popor este sugerata printr-o serie de verbe din sfera semantica a zicerii si a existentei (zice, suspina, cant, soptesc, vietuiesc, ma tin) si prin repetarea adverbului tot cu sensul de " mereu ".

Figurile de stil (in afara repetitiilor, a enumeratiilor, a paralelismului sintactic, a personificarii doinei) sunt putine la numar: epitete (cantic dulce, " iarna viscoloasa ", metafora " viers cu foc " ; personificarea frunzei codrului. Tot prin simplitate se caracterizeaza si versificatia (ritm trohaic, rima pereche, masura de 7-8 silabe) care sporeste muzicalitatea versurilor sugerand armonia doinei.

Valoarea acestei creatii populare este data atat de lirismul ei covarsitor, cat si de profunzimea sentimentelor exprimate, trasaturi care o individualizeaza intre creatiile similare. Tocmai prin aceste note definitorii, ea se incadreaza genului liric si uneia dintre speciile acestuia - doina.